

ELŐFIZETÉSI ÁR:

Negyedévre . . . 1 frt 25 kr.
Félévre 2 „ 50 „
Egész évre . . . 5 „ — „

Megjelenik minden szerdán
és szombaton.

Egyes szám ára 7 kr.

SZABADSÁG

Szerkesztőség,
hova a lap szellemi részét és a
nyilttért illető közleményeket
küldeni kell:

Városház-tér 10. szám.
Szerkesztő otthon van minden
nap délután 4—5 óráig.

Kiadóhivatal, hova a hirdetések
és előfizetési díjak, valamint
reklamációk küldendők:

Wesselényi és Könyv
könyvnyomdája
(Deák-utca, színház-épület).

POLITIKAI, TÁRSADALMI, KÖZGAZDASÁGI, TANÜGYI ÉS HELYIÉRDEKŰ LAP.
A MISKOLCZI FÜGGETLENSÉGI ÉS 48-AS PÁRT KÖZLÖNYE.

Egyes példányok Falkenstein S. bank- és váltóüzletében, Polaosek V. és Groák I. dohánytözsdejében, Groszmann J., Gubás F. és Hesz Jenő fűszerkereskedésében kaphatók.

Az Emke.

Június 7-én, jó királyunk koronázási emlékkünnepének megelőző napján tartotta közgyűlését Budapesten az erdélyi magyar közmívelődési egyesület. — A mi kis lapunk még eddig nem szólt, nem emlékezett meg bővebben a hazai egyesületek ezen virágáról, illő tehát, hogy most, midőn a legszébb alkalom kínálkozik, mi is szenteljünk néhány pillanatot azon nagy eszmének, melyet az Emke kifejez, és melynek az országos és őszinte örvendezés nagy napjaiban, az ország szívében oly fenséges kinyilatkoztatást adott. Tudjuk mi azt igen jól, hogy Miskolcz hazafias polgársága minden iránt érdeklődik, a mi magyar, a mi nemzeti. Nálunk is ledőlnek a pártpolitika sorompói, midőn egy közös, egy nagy és szent célért vállvetve lelkesülni kell. Láttuk a jó példát az ország fővárosában, a hol az Emke közgyűlésén úgy a kormány, mint az ellenzék jeles férfiai összesereglettek és szébbnél szébb lelkes és igazán hazafias beszédekben üdvözölték a mi erdélyi testvéreinket, kik ott a szép bérczes kis Magyarországon óriási munkát teljesítenek; terjesztik a béke áldásait között és a béke fegyvereivel ami zeng-

zetes szép magyar nyelvünket és magasan lobogtatják a tősgyökeres magyar műveltségnek zászlóját, melynek tüze-fénye a villamos láng erejével terjed most már szét ami imádott hazánk összes vidékein. Üdvözlét, őszinte tisztelet és igaz magyar honszeretetet köszönti Miskolcz városából Erdélyt akkor, midőn nálunk is az örömtűzek lobognak nemcsak a jóságos nemeslelkű magyar király nagy napján utcáinkon, hanem állandóan mindennap szíveinkben. Kitérő eszme volt az az Emke vezérférfaitól, hogy épen most, midőn oly nagy ünnepet ülünk a legelső magyar ember tiszteletére, hogy épen ez alkalommal ők is megjelentek az ország kelet részeiből a haza központjában. Jól esik lelkünknek, hogy a kormány részéről a közgyűlésen ott volt a kultuszminiszter államtitkárával együtt, még szébb, hogy az államtitkár fényes beszédet tartott, melyet az ellenzék jeles férfiai is megéltettek. E jelenségek mint fényes csillagok jönnek fel a haza egén, biztatva, bátorítva bennünket: egy szébb jövő képét mutatják nekünk, melyben azon borzasztó árny alakok semmivé fognak törpülni, a melyek sajnos még mindig kísértének sötét rémek gya-

nánt, hogy érdekeinket lábbal tapossák, hogy vádoljanak bennünket olyan bűnről, miket soha el nem követtünk. A tulzó oláhok kudarcot vallott bécsi sétája után ime fényes alakok jönnek keletről, összeölelkeznek a nyugattal, tiszteletet parancsolva Bécsnek, mely császársját, mint magyar királyt oly fényben oly pompában látja hí magyar népe között, a minőhöz hasonlót nemzet még ki nem fejtett. De reng a hajnal, csak rajtunk áll, hogy verőfényes nap kövesse azt még jó királyunk életében, mely drága életet a gondviselés tartson meg nekünk sokáig, — igen sokáig!

TANÜGY.
Értesítés.

A helybeli kir. kath. gymnasiumban az évről vizsgálatok a következő sorrendben fognak megtartatni:

Június 17-én d. u. 3 órakor latin, magyar, I. A. osztályban; földrajz I. B. és phys. földrajz III. oszt.

18-án latin, magyar, német III., IV.; szám-tan és rajz, geometria II. oszt.

20-án algebra és rajz, geometria IV., földrajz II., latin magyar, I. B. oszt.

21-én d. u. 3 órakor hittan I—IV. osztályban.

A SZABADSÁG TÁRCZÁJA.

A meggazdagodás mestersége.

— Plágium. —

Irta: J. K. la V.

Móta a tekintetes Akadémiával is megessett az a nem mindennapi eset, hogy megkoszorúzott egy plágiumot, — noha nem vagyok akadémiai tag s remélhetőleg nem is leszek, ha csak itt, Bikás-Zugon magam nem alakítok egyet: sokat foglalkozom a plágium gondolataival; és minél inkább tevésem rajta az eszemet, annál inkább kezdek vele megbarátkozni annyira, hogy midőn most egy régi ugyan, de többé-kevésbé igaz dolgot mondok el: meg vagyok föléle győződve, hogy plágiumot írok.

Azért merek pedig e kijelentéssel oly bátran előhozakodni, mert szerzői jogomat senki kétségbe nem vonhatja; továbbá nem a kritikára, hanem magára a t. közönség jóakarására pályázom s ez, tudvalevőleg, nem szokta az embernek fejét betörni — a plágiumért sem.

Tehát kezdjük. „A meggazdagodás mestersége“.

A macskaköröm rögtön elárulja, hogy már maga ez a czim is plágium, és én nem késem bevallani, hogy ezt Jókainak egy ily tárgyú művéből vettem: „Die Kunst, arm zu werden“.

Ezt a czimet én nem csak lefordítottam, de meg is fordítottam. Hogy miért? Hát egyszerűen azon nekem és másnak igen könnyen megbocsátható jámbor kívánságnak okáért, hogy én is, más felebarátom is, inkább szeretnék „reich zu werden“ mint „arm zu werden“. E tekintet-

ben ugyan nem disputálok; a választást kinek-kinek a saját belátására bízom. Az elmondandó történet azonban mellettem szól.

Madarasi Atilla szép fiú és jó táncos volt; egyébként pedig a törvénytudományokat hallgatta egyik vidéki akadémián. Tehát szép fiú, jó táncos, és jogász: három oly postulatum, melyek őt arra képesítették, hogy a leányok szívében nagyobb mérvű hódításokat tegyen.

Hódításában azonban nem tartotta meg a bölcs mérsékletet és győzedelmei arányában szaporította kihágásait is, melyek őt visszatartott arra képesítették, hogy a komoly professzor urak, egy megbocsáthatatlan bűnéért, — a melynek elmondása azonban nem tartozik ide, — mondum, egy napon tanácsot tartottak fellette és diák nyelven szólva, őt a szó legprőzsaiból értelmében kicsapták az iskolából; még pedig úgy, hogy 24 óra alatt, a városból is távoznia kellett, két büntetésével egyetemben.

Az öreg Madarasi uram, a deli Atilla atyja, a domai kisdud egyház egyszerű lelkipásztora lévén, elképzelhető, hogy minő őtestamentumi haragra gerjedt szívében, midőn szerelmes fiának ilyen sorsáról értesült.

Most, midőn fia az utolsó évet is elvégzendő vala már; most, midőn a Nagytiszteletű és Főtiszteletű urak, valamint a világi notabilitások bizonyosan mind azon lettek volna, hogy a praeclarum haza térő ifjunak felvissák az előrehaladás sorompóit: menykőcsapásként jött a hír, hogy legszebb reményeinek záloga semmivé tétetett.

— Egy diák, a kiből minden lehet! Egy kicsapott diák, a kiből semmi sem lehet!

Bizonyára ezek a szomorú számítások vezették az öreg lelkipásztor kezét, midőn fiá-

nak ezen ultimatumot írta, szólván a többek között ilyenképen: „haza ne gyere, mert rögtön agyon lölek!“

En nagyon jól emlékszem e dologra, mert mindennapos voltam a parochián; de megtudta ezt az egész falu is, mert a következő vasárnap, igen szomorú tanítást tartott Madarasi uram, a gyermekében megcsalatozott Dávid királyról. ezen szent igék felett: „Fiam, fiam; szerelmes fiam, Absolon!“

Sirt maga az öreg pap is; de még inkább az egész gyülekezet.

Nekem persze, még akkor, inkább azon járt az eszem, hogy ha történetesen azon a fán lettem volna, valami madárfészék iránt való tájékozás végett, melyre Absolon, szép, hosszú szőke hajánál fogva fennakadt: hát én körülbelől kiszabadítottam volna, azon határozott kikötés mellett, hogy szépen haza megy és engedelmet kér atyjától, s ezzel minden baj elmúlt volna.

A dolog azonban nem így történt.

Absolon, akarom mondani Atilla, vévén a szigorú atyai szózatot: minden habozás nélkül jelentkezett a legközelebbi hadparancsnokságnál és besoroztatta magát huszárnak. A parancsnokság pedig, mint az igen természetes, kapva-kapott a délezzel katonának való fiún s azonnal be is osztotta a saját kívánságára, egyik Grácban fekvő ezredhez, — közlegénynek.

Persze ez elhatározásban, az apai átokkal birkózó gyermeki dacz nyilatkozott, mely a még kiforratlan szívében, szinte elégtétel gyanánt szegődött utitársul.

— Jól van, ha te nem akarsz látni, hát három esztendeig nem is látsz, nem lát még ez ország se; de majd hallotok még rólam!

Hogy Atillának mint folyt sora katonáék-

22-én számtan és rajz. geometria I. A., pol. földrajz III., történelem IV. oszt.

23-án földrajz I. A. számtan és rajz. geometria I. B., latin, magyar II. oszt.

24-én számtan és rajz. geometria III., természetrajz IV.

25-én francia nyelv 8, gyorsírás 9 órákor; ének és tornavizsgálat I-IV. oszt. délután 4 órákor.

29-én „Te Deum“ 8 órákor.

A vizsgálatok mindig 8 órákor kezdődnek és csak délelőtt tartatnak. A szülöket és általában a tanügy iránt érdeklődőket vizsgálatunkra, melyek nyilvánosak, tisztelettel meghívjuk, hogy a tanításunk eredményéről meggyőződést szerezzenek maguknak.

Miskolcz, 1892. június 7.

Polgár György, kir. igazgató.

Értesítés.

A tiszáninneri ev. ref. egyházkertület miskolczi felsőbb leánynevelő intézetében az 1891/92. iskolai évet bezáró közvizsgálatok a következő rendben fognak megtartatni.

Június 26-án vasárnap délután 3 órától 6-ig az ének és zenevizsga;

június 27-én, hétfőn d. e. 9 órától 12-ig — délután fél 3 órától 7-ig az első osztály vizsgája;

június 28-án, kedden, d. e. 9 órától 12-ig, — d. u. fél 3 órától 7-ig a második osztály vizsgája;

június 29-én szerdán d. e. 9 órától 12-ig, d. u. fél 3 órától 7-ig a harmadik osztály vizsgája;

jún. 30-án csütörtökön d. e. 9 órától 12-ig, d. u. fél 3 órától 7-ig a negyedik osztály vizsgája fog megtartatni.

Az előkészítő elemi osztályok vizsgája június 25-én leend.

Ezekre a napokra a szülöket és a neveléstügy barátait, az intézet előjárósága nevében tisztelettel meghívja

Miskolczon, 1892. június 4

Tóth Pál, az intézet igazgatója.

Innen-onnan.

— Humorisztikus papirszelvények. —

Összeszerdte: **Bagoly Márton.**

A hazafias nagy eszmék között mily gyönyörűen hangzik az: „Egyenlőség!“ . . . Valóban fenséges, eszményi gondolat ez; de olyan ige, melyet itt e földi életben megvalósítani sohasem lehet . . . Teljes egyenlőség csak a sirban honol! . . . Még ott sem, mert a

nál eleinte, arról bizony hallgat a krónika. De hát ezt mindenki tudja, hogy egy kényelmes jogásznak, nem valami paradicsomi állapot a közlegényi sor, meg a commandó.

Hanem hát az édes anyai sziv, megint csak azért van teremtve, hogy azoknak a rossz, idegenbe elbujdosott, szüleszomorító gyerekeknek a távolban is legyen vigasztaló angyaluk. Mintha bizony nem kétszer szakadna meg napunkint, ha tudná, hogy az ő kedves Atillája a kit lehet, hogy valami haszontalanságért, vagy irigységből üttek el; aztán meg az apja is, hogy felbőszült ellene? — lehet, hogy éheznek is, aztán meg még a lovat is magának kell tisztogatni . . . egy kis csomag a postán, egy-egy zöldhasu banknóta a levélben; mindez úgy, hogy az apjuk meg ne tudja, . . . aztán egy kis kegyes hazugság, hogy: csak el ne busuld magad; már apád is sajnálja, hogy azt a . . . levelet írta stb.“ — valószínűleg megkönnyítették Atilla urfi helyzetét.

Eltelt egy év. Az öreg Madarasi, még mindig hajthatatlan volt.

A nagytiszteletű asszony, ha kapott is levelet fiától, nem mert vele előhozakodni. Ha olykor-olykor példálózgatott is, az öreg ur végét szakasztotta a további beszédnek.

-- Hadd lakoljon a rossz kölyök!

A következő évben kiszivárgott a parochia fehérsége révén, hogy Atilla urék Magyarországon vannak és hogy a fiatal ur már katonatiszt.

Ebből annyi volt igaz, hogy az ezred csakugyan egyik alföldi városba költözött és hogy Atilla kaplárá avancierozott.

Azután megint eltelt a másik év is, a nélkül, hogy Atilla bővebben hallatott volna magáról, sőt a kis faluban már felejtetni is kezdték a dolgot.

Egyszer azonban, a harmadik év nyarán,

temető csendes lakói közt is — legalább egy ideig — különbséget tesznek a gránit emlékek és a mausoleumok.

*

— No Márton! Hogy gázolsz most ki a temetőből?

Ne ezt kérdezd, nyájas olvasóm; hanem azt, hogy: miként tévedtem a temetőbe? . . .

Hát megvallom, hogy engem most a koronázási jubileum vitt a temetőbe, mert ott a jubileumon láttuk az emberek közt azt az óriási különbséget, melyet csak a sirgödör képes elenyésztetni.

*

Mi, borsodmegyei halandók, közéletünk legkitűnőbb férfait küldtük fel Budapestre, a király elébe s ezek az urak is, a kik mi nálunk — apró epigonoknál — egy-két fejjel nagyobbak, hogy eltörpültek, mennyire megsemmisültek odafent a még nagyobbak előtt! . . . Teljesen elenyészték a nagy emberáradatban, mint néhány csepp viz az oceán hullámaiban.

Szegény vidéki törvényszéki elnök, a ki a király bevonulásakor véletlenül a Szent-György-terre vetődött, hogy meglapult ott valami udvari furir ábrázatja előtt! . . . A „nagyságos úr“, a ki otthon a maga fézskében rettegett hatalom, milyen kis pont lett egy fényes „bér ruha“ mellett! . . .

Érezvén tehát a mi parányiságunkat, nem jól esik-e a temetőre gondolnunk? . . . Nem jól esik-e hinni, hogy az a por, mely befedi s eltemeti az ezredéves egyiptomi gulákat, egyenlővé tesz bennünket is ott, a hol „már nem fáj semmi!“ . . .

Ejnye, de elkekeredtem! . . . Semmi no! . . . Humor ez azért, még pedig nem a temetőnek, hanem az élet nagy komédiájának keserű humora.

*

Az is keserű humor, a mi a főváros egyik-másik lapjából „árad széjjel e hazán.“

Igy énekeltek ezek többek közt: „Mikor Ő-Felsége a nyugoti pályaudvar perronjára lépett, a katona zenekar Haydn néphymnusát játszotta.“

Nagyon jól ismerjük azt a „néphymnuszt“, úgy hívják magyarul, hogy: „Gott erhalte.“

*

No, de nincs okunk e felett most nagyon elkekeredni, mert megkaptuk ezért a fényes elégtételt a kir. opera diszeloádása alkalmával, a hol is — mikor a „Kölcsey hymnusát“ rázendítették, a nézőtér fényes közönsége fölállott.

egyik vasárnap délutánján, az öreg Madarasi uram, a szokottnál jóval korábban harangoztattott, a mi a déli álomba merült kegyes hívek között nem kis riadalmat okozott.

Csendes jámborsággal készülődtak azért elő a híves szilvasókból, hiszen az Úr hajlékában is megtalálja a fáradt lélek a nyugalmat és az ő szent árnyékában oly jól esik elmerülni a — szunyókálásba stb.; de tudják azt is, hogy az öreg pap, folytatja a mult vasárnap abba hagyott katechizálást s épen az V. parancsolat járja, a szülei tiszteletéről.

És most ismétlődött az, a mi három évvel azelőtt, t. i. az öreg pap, a beszéd közben többször elfakadt sirván, csak hogy a szent beszéd végén még nagyobb dolog történt, mert a katona fiát kihirdette egy nagy kisasszonyval házassulandók gyanánt.

A szokatlan időben való hirdetésre, valamint a korai harangoztatásra tehát az adott okot, hogy Madarasi uram, az nap délben, még az ebédnél egy távsürgönyt kapott, a következő tartalommal:

— „Apám! Mint cs. kir. huszár őrmestert, rögtön hirdessen ki, Nagyságos Érczhegyi Lajos úr Margit nevű leányával. Atilla.“

Az öreg úr majd elájult e hír vételére.

— Teremtő Isten ez a fiu ismét valami bolondságot követett el!

Haj! a következő vasárnap, menyire zsufova volt a kis templom érdeklődőkkel; meghallgatandó, hogy a pap, a saját fiát miképpen hirdeti?

Az öreg úr most azonban egészen neki vidult; de a hirdetés ezuttal elmaradt; a mi felett megint a kíváncsi publikum botránkozott meg szertelen.

Pedig a dolog egyszerű magyarázata az volt, hogy az elmúlt hét folyamán ismét levél

Először történt meg, hogy ezt a hymnuszt főhercegek és tábornokok állva hallgatták végig! . . . Ezt a hymnuszt meg úgy hívják, hogy: „Isten áldd meg a magyart!“

*

Nagyszerű jelenet volt ez. . . . Budapesten minden gyönyörű . . . lett volna, ha a három napon szakadó eső meg nem rontja az ünnepélyt. Mi nálunk Miskolczon csak a zászlók lettek pocsekká. Valami megragadó látvány volt nézni, mint vegyítette össze az eső a „piros“ színt a „fehér“ színnel. Vajjon nem valami újmutatás volt-e ez, hogy majd idővel képviselőválasztások alkalmával is így fog a „piros“ szín a „fehér“ színnel ölelkezni? Ki tudja! . . . És ha ölelkezik, melyik szín olvasztja magába a másikat? . . . Nem akarok politizálni, mert — mint Jókai mondja — „a politika nagyon csunya kenyér“, hanem a zászlóban legalább úgy láttam, hogy a fehér alap is egészen piros lett! Igen ám, de a fehér politikusok meg azt mondhatnák erre, hogy a piros ment át a fehérhez! Szóval hagyjuk ezt a témát, mert még hajba találnánk kapni a jó szomszédal.

*

A hajbakapás különben nálunk nem ritka dolog. A napokban ismét egy pinczér kapott össze egy úri emberrel. Pedig ezt nálunk kerülni kellene, mert közbiztonságunk nem valami jó lábón áll.

Azt mondják, kevés a rendőr. Hát ez igaz! . . . Bezzeg nem így van az Budapesten. Amnyi ott a rendőr, hogyha egy banderista ló véletlenül egyet rug, hát az is rendőrt ér!

KÜLÖNFÉLEK.

— A koronázási jubileum ünnepnapja városunk lakosainak oly nagy lelkesedése mellett folyt le, a melyet már régóta nem tapasztaltunk. Az ünnepély egyes részleteinek lefolyásánál ott volt városunknak apraja nagyja; épen azért — ha ennek lefolyásáról most referálunk — csak azokat mondjuk el, a miket a nép saját szemével látott, saját füleivel hallott. Az ünnepség — mint már lapunk mult számában említettük — az izraeliták új templomában e hó 7-én este 6 órákor tartott háladási istentisztelettel vette kezdetét. A templom hajója egészen tömve volt intelligens közönséggel. Az első helyeket a közöshadsereg és honvédség tisztikara, a hatóságok, egyletek, testületek küldöttsége foglalta el. Fent a karzaton ünnephez öltözött nők ültek. Az istentisztelet lefolyása igazán lélekemelő és magasztos volt. Wolfgang Salamon főkantort gyönyörű szólói

érkezett fiától, melyben a hirdetést visszavonati kéri; de a melyből egyszersmind meggyőződhetett Madarasi uram, hogy Atilla ur. nem valami újabb bolondságon töri a fejét, sőt nagyon is jó úton jár.

A nevezetes fordulat és az apai sziv kiengesztelődése pedig a következőképen történt:

Atilla ur, az egykori jogász, nem csak kitűnő katonává lett, hanem miveltsége és finom modora által csakhamar magára vont a tiszt urak figyelmét. kik a jobb sorsra méltó ifjút barátságukba véve, szívesen emelték ki a közlegények sorából, a rangfokozat azon magaslatáig, mely az ő viszonyai között elérhető volt.

Igy lett őrmesterré. A szükséges előképzés hiányában tovább nem mehetett. De, hála az édes anya titkos segélyforrásainak, anyagilag is oly helyzetbe jutott, hogy a tiszturak mellett pénz dolgában sem kellett magát megszegyelnie. Atillát, rangján kívül, mi sem különböztette meg tőlük. — A huszártiszteknek azon mindenek felett irigylésre méltó privilegiumuk van, hogy nemcsak a lányoknak, de a lányos apáknak is állandó érdeklődés tárgyaiul szolgálnak és béke idején is hadászati miveleteket indítanak egy-egy bál, névste vagy más ilyen kedélyes természetű harcztereken.

Madarasi őrmester úr, vászon-csillagjai dacára, kedvencz alakja lett a társasköröknek. S bizony, én jó lélekkel mondhatom, hogy soha szebb katonát nem láttam nálánál.

S ha még én, férfit szemeimmel itélve is így nyilatkozhatom felőle: csoda-e, ha ugyanily eredményre jutottak azon bájos leánykák, kik a csillagot nem a galléron keresik s nem is azt nézik, hogy vajjon kapitányi rangot jelentenek-e azok, vagy csak szerény altiszt-e viseljük?

A szemek beszélnek s a sziv aztán megérti, ki is egyenlítő az ellentéteket . . .

s az általa vezetett vegyeskar szabatos és finom árnyalatú éneke áhitatra, Rosenfeld Majer főrabbi szépen kidolgozott hazafias beszéde lelkesedésre ragadta a jelenvoltakat. Az ünnepély napjának reggelén 8 órakor két helyen volt istentisztelet; u. m. az ág. hitv. templomban, hol Hronyecz József püspöki titkár mondott emelkedett szellemű imát a király életéért s a haza boldogulásáért; a minoriták templomában műkedvelőkből összeállított ének- és zenekar közreműködése mellett tartotta meg a kir. kath. gimnázium az ünnepi misét, melynél Bajay Amand hittanár és minorita áldozár pontifikált. Mind a két helyen szép számmal vett részt a közönség. — Az ünnepély legkiemelkedőbb mozzanata azonban a reformátusok új templomában és az alsó-miskolczi rom. kath. templomban folyt le. A ref. templomban a meghívott „hivatalos” személyeken kívül jelenvolt városunk lakosságából annyi, a menyinyi a templomba fért. Legelsőbben is a hívek ajkairól szállt fel orgonakiséret mellett a „Jövel szent lélek úr Isten!” kezdetű pünkösdi ének az ég kárpitja felé, majd a miskolczi daláregylet énekelte el Schubert „Teremtőhöz” című gyönyörű karénekét. Ennek végzetével Kun Bertalan püspök lépett a szószékbe s egyikét mondta el azoknak a magasan szárnyaló s hazafias érzelmeiktől áthatott imáknak, melyeket csak a reformátusok ősz püspökének ajkairól lehet hallani. Ima után ismét a daláregylet énekelte el a töle megszóktott precízitással Beethoven „Isten dicsősége” című karénekét. — A rengeteg közönség innen ünnepi menetben vonult az alsó-miskolczi plebánia templomba, a hova természetesen a közönségnek fele sem fért be. Az ünnepi misét Foltin János prépost-plebános végezte, fényes segédlettel, a segédletnél résztvettek: Végh Kálmán és Venczely káplánok, Kiss László hittanár, Bajay Amand, Dassievitz és Székely Polikárp minoritarendi áldozárok. A szertartáson a miskolczi daláregylet Schubert „As-dur” miséjét énekelte a „Hymnus” és a „Szózat” betétekkel. Ugyancsak 10 órakor a görögkeleti orthodox templomban is hálaadó istentisztelet tartatott. Ezekkel az ünnepély komoly egyházi része véget ért.

— **Báró Vay Béla** vármegyénk főispánja, a magyarországi főispánok élén e hó 9-én délelőtt 11 órakor tisztelgett gróf Szapáry Gyula miniszterelnöknél, azon alkalomból, hogy a miniszterelnököt Ő Felsége a király a Szent-István-rend nagy keresztjével tüntette ki. A főispáni kar nevében báró Vay Béla meleg hangú beszédet intézett a miniszterelnökhöz s egyuttal felemlítette azokat a

meztámadatásokat, melyeknek egyes főispánok az utóbbi időkben ki voltak téve s mint mondá — „politikai bérenczektől oda állítva”. — A határos beszédre a miniszterelnök válaszolt. Válaszában megköszönte a főispánok figyelmét s bátorította őket, hogy csak haladjanak tovább is rendületlen kitartással a főispáni nagy felelősséggel járó „igen nehéz állásban”. Mi, amennyire örülünk, hogy főispánunk, „a főispánok doyenje”, volt az összes főispánok szónoka; éppen annyira sajnáljuk, hogy neki kellett hangot adni olyan meztámadatásokért, a melyekben az ő személye sohasem részesült s igazságosan nem is részesülhetett.

— **Melczér Gyula** alispán a koronázási jubileumról már hazaérkezett, Soltész Nagy Kálmán polgármester pedig a ma délelőtti gyorsvonattal érkezik.

— **A miniszterelnöki estélyen** megyénk képviselői közül Vadnay Károly, dr. Miklós Gyula, Miklós Ödön és Ábrányi Kornél vettek részt.

— **Kinevezés.** Szabó Józsefet, a miskolczi kir. törvényszék egyik segédtelevényvezetőjét az igazságügyi miniszter a nyiregyházi kir. törvényszékhez jegyzőnek nevezte ki.

— **Hymen.** Balázs Elemér miskolczi törvényszéki aljegyző s tartalékos hadnagy mult szombatn váltott jegyet Gröber Sarolta úrhölgygyel, Gröber József földbirtokos szép és művelt leányával.

— **A megyei közgyűlés,** mely a jövő hétfőn veszi kezdetét, nagyon mozgalmas gyűlés lesz. Az előreláthatólag zajos választási aktus sok megyebizottsági tagot beszólít városunkba.

— **Halálozás.** Diószeghy István, ki Miskolcz városának a múltban hosszú ideig szakaszmentese volt, e hó 7-én hosszas szenvedés után meghalt. — Id. Radics Lajos, a miskolczi első zenekar vezetőjének: Radics Lajosnak édes atyja pünkösdi szombatján hunyt el. Temetése hétfőn rendkívül nagy közönség részvétele mellett ment végbe. A Miskolczon működő összes zenekarok Vattay Tóni vezetésével a gyászindulót játszottak, a sirnál pedig az öreg „Lajos bácsi” kedvenc nótáját: „Lelullott a rezgő nyárfa”, kezdetűt húzták el. Nyugodjék békében!

— **Pfliegler Ferencz** ipartestületi elnök e hó 6-án Budapesten részt vett az üvegesek országos értekezletén, melyet a házaló iparral szemben való védelem céljából tartottak. Az értekezlet elhatározta, hogy a házalást és vándoripart szabályozó törvényt sürgetni fogják s e célból a kormányhoz küldött kérelmet menesztik s az országgyűlési képviselőket is felké-

rik az ügy támogatására. A nagy kereskedőket ezenkívül rá akarják bírni arra, hogy a magán feleknek ne adjanak árkedvezményeket. Végül egy alakítandó országos egyesület előkészítését beszélték meg.

— **Az országos képviselőt** választó polgárok névsorát már összeállította az arra kiküldött bizottság. Az északi kerületben eddig volt 701 szavazó polgár, most van 765. A déli kerületben volt 890, most van 950 szavazó polgár.

— **A kivilágítás** — dacára a permetező, olykor szakadó esőnek — kitűnően sikerült. A mint az alkony kiterjesztette sötét szárnyát, az ablakokban s a házak homlokzatán ezer meg ezer láng gyúlt ki egyszerre, mely bevilágította a párával telt levegőt városunk felett. A tűz és víz kemény harcában a tűz maradt a győztes. Nemcsak a főútcza, de a mellékutczák is fényárban úsztak. Szegény és gazdag egyaránt világot gyújtott, jeléül annak, hogy a koronás király iránti szeretet és hű ragaszkodás szívében is lánggal ég. Az ünnepi fény terjesztésében legelől járt a megye, piczi kis gázkoronája koronája volt a kivilágításnak. Kiválóan szép volt a városház nagy koronája is. Ezután városunk első polgára következett, kinek emeleti lakása fényárban úszott. Az első polgár után nyomban jött Diószeghy György főjegyző. Ennek fény csillagjai s a király monogramma kitűnően ragyogtak. Izléssel és szépen ki volt még világitva Weidlich Pál üzlete, Dr. Szabó Gyula, Kurucz János, Harangi Menyhért emeleti lakása, a takarékpénztár, színházépület és a Debreczeni Dániel házának erkélye, a rom. kath. leányiskola épülete, s az üzletvezetőség mind a két helyen. De talán mégis legszebb volt a „Három rózsza” szálló kivilágítása; az ablakokból fényözön, a sarkon két naptényt ábrázoló gázfigura, transparent és a kapu felett gázkoszorú csillogott a szemlélő előtt. A közönség nagy csoportokban hullámozott a főútczán egész 11 óráig, a mikor is egyenként kialudván az ünnepi láng, egyik huzament, másik pedig vendéglőbe és kávéházba sietett, egy kis szívvidámító mellett elmélkedni a nap eseményei felett.

— **Takarodó — ébresztő.** A katonai zenekar kedden este fél kilencz órakor idült ki a Rudolf laktanyából a Szeles, Régi posta, Battyányi, Palóczy, Városház tér, Alsó-papszer, Mindszent, Szemere, Széchenyi, Király-utczákon végig csaknem folytonosan magyar népdalokat játszott. A közönség, már t. i. a népség és katonaság, nagy számban kísérte most is a „bandát” vissza egészen a Rudolf laktanyáig. Másnap reggel 5 órakor a zenekar ismét megtette ezt az utat, de már ekkor közönség nélkül.

— **A miskolczi ev. ref. egyház** emeletes bérházának új tervét, melyet Csorba András építész készített, a napokban adta ki a presbiterium feltlviszsgálás végett Enyedi Albert államépítészeti főmérnöknek. Az építkezés, mint halljuk 26,000 frtba kerül, mely összegbe a dr. Csáthy Szabó István telkéért fizetendő 4000 frt is bele van számítva. A presbiterium az állami adókulcs alapján már kivetette az egyes hívekre az építkezési költségeket s nemsokára megkapják az egyháztagok a felhívást, hogy a reájok kivetett összeget mielőbb fizessék be az egyház pénztárába.

— **Kérelem.** Kérjük tisztelettel iskolánk jóakaróit és barátait, kik hajlandók türekvő jó tanulóinkat jutalmakkal a további haladásra serkenteni, és a f. iskolai évben elért sikerei iránt elismerést nyújtani, az egyes tárgyakban: a hittanban, nyelvekben, történebben, reál tárgyakban, rajzban vagy tornában tett előmenetlük avagy jó viseletük megjutalmazására szánt adományait sziveskedjenek a helybeli kir. kath. gymnasium igazgatóságához mielőbb beiktatni.

— **Botrány a koronázási emlékünnepen.** Gyöngyös városában botrány zavarta meg a koronázási emlékünnepet: fekete-sárga zászlókkal, kétféjt sással és Gotterhaltéval dicsőítették a koronázást Gyöngyös városában. A hihetlentől hangzó dolog így történt: A tősgyökeres magyar város tanácsa egy népzenekart fogadott fel, hogy az ünnep napján a városháza előtti nagy téren muzsikáljon. Ez a banda — bizonyosan nem a maga fejtől — kétszer egymásután a Gotterhalte-ra gyújtott. A Szózatot és a Hymnuszt hiába várta a közönség. Hogy a muzikusoknak baja nem esett, csak annak köszönhetik, hogy a közjutt seregű polgáremberek közt más parádénak ment hire. Azt beszélték,

— Te nem az vagy, a kinek látszol . . . Te nem katonának való vagy . . . Te nekem való vagy . . . Én szeretlek, én . . . vagy meghalok, vagy a tied leszek!

Igy beszélt-e Érczhegyi Margit azon este, melyen a tiszturakkal együtt a mi őrmesterünk is kirukkolt Nagyságos Érczhegyi Lajos ur névnapj üdvözlétére? azt épen meg nem mondhatom; de annyi bizonyos, hogy másnap reggel Margit kisasszony a Madarasi ur karján lépett a nagyságos papa elé; a mikor is az őrmester ur, katonás állásba helyezkedvén, így intézte szavait:

— Nagyságos uram, alásan jelentem, Margit kisasszony és én, szeretjük egymást, azért kérjük atyai áldását!

Az meg épen elképzelhető, hogy mit felelt erre a nagyságos papa. Annyi tény, hogy Madarasi őrmester ur anélkül jött ki a szobából, hogy valaki kísérte volna.

De hogy Margit és Atila számítottak ez eshetőségre, és a követendő eljárásra nézve, jóelőre megegyeztek: az ismét a már fentebb érintett távirat szavaiból érthető meg, mely az öreg Madarasi uram és Doma község jámbor hívei nyugalmát kihozta a megszokott kerékvágásból.

Az apa és leány közt, szintén érzékeny párbeszéd folyhatott azután, de az köztudomású dolog volt mindenekelőtt, hogy Érczhegyi ur, leánya boldogságát mindenképp felett szíven viselte, azért mégis nem közönséges áldozatra határozta el magát, midőn a következő napon, maga kereste fel Atilát, a saját őrmesteri lakásán és nagyon is szigorúnak akarván látszani, elég kemény hangon fordult hozzája:

— Őrmester úr! Ön egy szegény kálvinista pap fia: ez még nem épen baj; — Ön egy kicsapott jogász: ez már nagyobb baj; — Ön

egy őrmester: ez meg épen nem sarzsi arra, hogy Érczhegyi Margit férje lehessen; hanem, és ekkor igen megnyomta, a mit mondandó volt, ha már ennyiben van a dolog: végezze el ön a jogot, hogy legalább oklevele legyen és . . . addig szemem elé ne kerüljön.

Bizony ez kemény beszéd volt; de azért a következő perczben az őrmester úr egy apai csókot érzett homlokán égni.

Ez volt tehát megírva abban a második levélben, mely a domai templomban a másodszori hirdetésnek elejét vette s mely a kíváncsi publikum várakozását továbbra is fűgghőben hagyta, de a mely az öreg nagytitiztetelt úr homlokán a bú és gond okozta redőket, annak rendje és módja szerint kiegyengette.

És aután?

Minden úgy történt, a hogy a mesében szokott történni.

Atila egy év múlva, a legboldogabb menyasszonyt vezette oltár elé.

Az öreg Érczhegyi kilenczszáz hold földet iratott reájuk nyomban s az egykor kicsapott diák és exuált őrmester, a közéletnek egyik leg-tiszteltelebb alakja lett azon a vidéken.

Gazdag ember és boldog családapa. Két olyan vonzó példa, mely megérdemli, mint Jókai mondja egyik regényében, hogy után csinálják.

Én szintén családapa vagyok; ha tudnám, hogy fiaim sorsa így végződnék, mind a hatnak testamentomban meg agynám, hogy csapassák ki magukat a kollégiumból, aztán legyenek őrmesterek, végre egy szerencsés házasság által nagy urak és boldog családapák!

De hát ez mind csak plágium. Én plágizáltam Madarasi úrtól, ő meg attól a dicsőségesen uralkodó háztól, melynek régi jeligeje ez:

— Bella gerant alii, tu felix Austria, nube!

hogy a város végén levő Szapáry-kastély fekete-sárga zászlókkal van feldíszítve. Kételkedve sereglött a kastélyhoz a nép s ott csakugyan megláthatta, a mit nem akart elhinni: fekete-sárga zászlók lobogtak a kastélyon s köztük ott díszlett a kétfejű sas. Az így föl-ékesített kastély családi háza a Szapáryaknak. Ebben laktak a miniszterelnök szülei, ebben növekedett és ifjúsága éveit ebben töltötte Szapáry Gyula gróf. Most a kastély a miniszterelnök unokahugának, a Gyöngyösi született özv. gróf Westphalen-Raban Józsefnének a tulajdona.

— **A kik nem jubiláltak.** Állami hivatalnok aláírással panasz érkezett a „Budapesti Hírlap”-hoz, melyet nekünk is érdekes közölni. — „Ma, 1892. június 8-án — írja — ünnepelt mindenki. A főváros körirátban mentette fel mára tisztviselőit, szabadságot kaptak az iskolásgyermek, a gyári munkások, a mesterinasok stb. Csak az állami tisztviselőkre nem gondolt senki. Azoknak ép úgy be kellett menniök a hivatalba reggel 8 órakor és ép úgy ott kellett robotolniök d. u. 2 óráig, mint bármely közönséges napon. Hogy a magyar hivatalnok még sátoros ünnepeken sincs fölmentve a munka alól, s számára se templom, se vasárnapi munkaszünet nem ekzsztál: keserves ugyan, de mégis csak meg lehet valahogyan érteni. Hogy azonban magának az államnak olyan rendkívüli ünnep is, a minő a koronázás jubileuma, legyen fogva a bűróba és ki legyen rekesztve az általános ünneplésből: ez nemcsak méltánytalan, hanem megfoghatatlan is”. — Ezt az ítéletet mi is készséggel aláírjuk.

— **A miskolczi ker. isk. ifjúsága** a csi-törtökre tervezett kirándulását a kedvezőtlen időjárás miatt vasárnap fogja megtartani.

— **Balesetek.** A jubileumi istentisztelet alkalmával a reformátusok új templomában a brózy Mihály kir. ügyész rosszul lett s kiment; de alig tett a templom ajtajától néhány lépést, egy fa mellett eszméletlenül összerogyott. A templom körül járók azonnal mentésére siettek s egy bérkocsin lakására szállították. A köztisztviselőben álló kir. ügyész ma már veszélyen kívül van, csak a fején van egy nagy seb, melyet esésekor a kövezeten kapott. — Ugy halljuk, hogy az alsó miskolczi róm. kath. templomban is hasonló eset történt egy üzletvezetőségi hivatalnokkal, a ki a templom közepén rogyott össze. A mellette állók rögtön segítségére siettek s átvitték a templom mellett lévő menházba, a hol egy éppen jelen volt katonarvos vette ápolás alá.

— **Nagy felhőszakadás** pusztított Kondó (Borsod m.) községben f. hó 3-án a d. u. órákban. A délelőtt folyamán rekkenő hőség engedte sejteti a bekövetkezett vihart. D. u. sötét felhők vonultak el a falu felett, később pedig a zápor annyira megeredt, hogy valóban aggodalomra adott okot. A zápor a faluban leginkább az apróbb és szárnyas állatokban tett nagyobb kárt, a víz több házba betódult és egy szalmafedelű házat össze is döntött, melyben szerencsére ember nem volt és így emberélet áldozatul nem esett. A vihar a terményekben is nagy kárt okozott.

— **Elvesszett.** Tegnap a Zárda-utcán, Palóczy-utcán keresztül menő uton három darab, vizsgára készült fehér vászonzebkendő P.

J. monogrammal himezve elveszett. Megtalálóját kéretik ezeket lapunk kiadóhivatalába (Deák-u. Színház u.) 1 frt jutalom díj mellett átadni.

Figyelmeztető.

Ma délután 3 órakor lesz az ev. ref. főleánynevelde tavaszi mulatsága a népkertben.

Június 12-én 9 órakor állandó választmányi ülés a vármegye házában.

Vasárnap délután 3 órakor lesz az iparossegédek gyűlése az ipartestület helyiségében.

Vasárnap gyűlik a szikszói vásár.

Hétfőn lesz a szikszói vásár.

Hétfőn 9 órakor megyei közgyűlés.

Hétfőn d. u. 1 órakor időlnek a miskolcziak a hortobágyi kiállításra.

A füzes-abonyi országos vásár gyűlik június 12-én, tartatik június 13-án.

A mező-csáthi vásár június 14-én azaz a jövő kedden lesz.

Június 14-én lesz a mezőcsáthi vásár.

Június 15-ik napjától kezdve 10 napig közszemlére lesz kitéve az országos képviselőválasztók névsora. Párthiveink jól utánna nézzenek, hogy ki ne maradjanak.

Június 18-ig lehet megnézni a városházánál a piaci helypénz ügyében készített szabályrendeletet.

Szerkesztő postája.

B. k. B. úr M.-Sziget. Levelező lapon válaszoltam.

G. H. Nagyon várom már becses cikkét.

Új vasúti menetrend.

Miskolcztól—Budapestre.					
	sz. v. éj.	sz. v. éj.	gy. v. d. e.	sz. v. d. u.	gy. v. d. u.
Miskolcztól ind.	12-54	1-51	9-38	3-37	5-57
Nyék-ládháza "	1-13	2-10	9-53	3-57	6-11
Emőd "	1-27	2-24		4-10	6-20
K.-Nyárád "	1-51	2-48		4-33	6-36
M.-Kövesd "	2-07	3-04	10-27	4-49	6-49
Füzes-Abony érk.	2-26	3-27	10-42	5-10	7-04
Budapest reg.	6-50	8-00	1-35	9-15	9-55
	reg.	reg.	d. u.	este	este
Budapestről—Miskolcztól					
	gy. v. reg.	sz. v. reg.	gy. v. d. u.	sz. v. este	sz. v. este
Budapestről ind.	7-15	7-30	2-25	7-45	9-45
Füzes-Abony "	9-57	11-25	5-07	12-54	1-52
M.-Kövesd "	10-12	11-45	5-21	1-22	2-12
K.-Nyárád "	10-23	11-59		1-38	2-28
Emőd "	10-40	12-20		2-03	2-51
Nyék-ládháza "	10-49	12-31	5-57	2-16	3-04
Miskolcztól érk.	11-03	12-48	6-11	2-35	3-23
	d. e.	dél.	este	éjj.	éjj.
Miskolcztól—Kassára					
	gy. v.	sz. v.	gy. v.	sz. v.	
Miskolcztól ind.	11-28	1-08	6-18	3-00	
Szikszó "	11-52	1-41	6-42	3-40	
Kassa érk.	1-16	3-39	8-04	6-02	reg.
	d. u.	d. u.	este	este	
Kassáról—Miskolcztól					
	sz. v.	gy. v.	sz. v.	gy. v.	
Kassa ind.	10-35	7-46	12-31	3-48	
Szikszó "	12-52	9-08	2-52	5-12	
Miskolcztól érk.	4-31	9-31	3-27	5-37	
	éjj.	d. e.	d. u.	d. u.	

Felelős szerkesztő és laptulajdonos: Dr. Halász Sándor

Kiadó: Wesselényi és König.

Van szerencsém a nagyérdemű közönség becses tudomására hozni, hogy elhatároztam

rőfős-üzletemet végleg beszüntetni,

azonban a rövidárúüzletet továbbra nézve is folytatni fogom, miért is rőfősáru-üzletem dús választékát, úgymint különféle ruhakelmék, vásznak, chiffonok, kanavaszok, crettonok, ágylakarók és függönyök stb. mig készletem tart nálam előnyösen beszerezhető.

Mély tisztelettel

Braunfeld Sándor
divatáru-kereskedő, Széchenyi-utca 96. szám.

A SZABADSÁG

politikai, társadalmi, közgazdasági, tanügyi és helyiérdekű lap.

A miskolczi függetlenségi és 48-as párt közlönye.

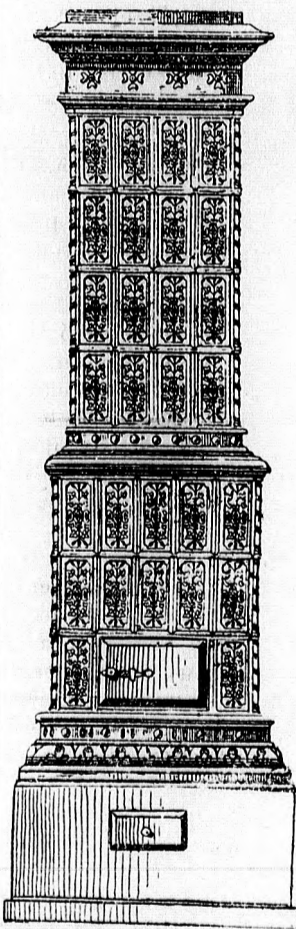
Megjelenik minden szerdán és szombaton.

Előfizetési ára:

Negyedévre	1 frt 25 kr.
Félévre	2 „ 50 „
Egész évre	5 „ — „

VLADÁR KÁROLY

cserépkályha-gyára 1-16
MISKOLCZON, FAZEKAS-UTCZA 38.

Cserépkályhám

a legolcsóbbaktól a legfinomabbakig, elsőrendű tűzmentes agyagjából a legdivatosabb berlini minták szerint készülnek, úgy sa, mint közszen fűlésre és a legnagyobb berendezés helyéül alkalmas berendezve.

Raktáron áll folyton 100 kész kályha választás végett, úgy hogy bármily nagyságu háló, látogató, vendég és más szobák részére szükséges kályha rögtön elszállíttatik és embereim által felállíttatik.

Mindennemű felvilágosítással és képes árjegyzékkel készséggel és rögtön szolgálók.

Kiváló tisztelettel

Vladár Károly
Miskolczon.

ÚJ LAKATOS-ÜZLET.

Van szerencsém Miskolcztól város és vidéke n. é. közönségének becses tudomására hozni, hogy

ÉPÜLET- és MŰLAKATOS-ÜZLETEMET

folyó évi május 1-től Szemere-utca 17-ik szám alatt (Kobek-féle házban, a Báránykával szemben) megnyitottam. Készítek mindenféle épületvasalásokat a legjobb és legújabb módszer szerint, továbbá takaréktűzhelyeket csinnal és izlésesen kiállítva, erkélyrácsokat, és sarkerítéseket, általában minden, a lakatos szakmába vágó műmunkákat, a mai kor igényeinek megfelelően, jól, pontosan és jutányos áron. A műhelyemből kikerült munkák masszívuságáért és tartóságáért kezességet vállalok.

Számitva a n. é. közönség b. és minél tömegesebb pártfogására, maradtam a n. é. közönség mindig kész szolgálója

Kerek Károly épület és műlakatos.